

TAKÁCS MÁRTON

Ádvent

*rám nézett azokkal a valószínűtlenül kék szemeivel
mondott is valamit amit már nem hallottam meg
kiömlött gázolajszagban állunk nagy táskáinkkal
hatvanba megáll ez a busz kérdezte újra mintha
visszakérdeztem volna az első után de látja hogy
felesleges mert szinte teljesen megnémultam*

*elfogadta a zsebkendőmet nem köszönte meg
csak kért hogy foglaljak neki helyet a buszon
mert még valahova el kell rohannia de jön csak
az a hely legyen neki mellettem mert nagyon
erre elrohant
kiömlött gázolajszag és nagyon nagy táskák*

*percekig némán ültünk majd elindult a busz
megkérdeztem nagyon óvatosan hogy mégis
miért vagy rosszkedvű láttam hogy sírtál is
mi történhetett ezzel a lánnyal jó persze ha
nem akarja elmondani akkor ne de most mintha
felém fordulna és már mélyen bennem is van
azokkal a valószínűtlenül kék szemeivel*

szétverték anyám lakását máig nem tudom kik
lehetek kétszer is csöngettek majd betörték az
ajtáját anyám az ágyában feküdt hallgatta a rádióját
ledobták a földre és pénzt követeltek add ide a
rohadt nyugdíjadat te vén kurva ezt mondták neki
majd felforgatták a lakást dühükben eltörték a
karját is és otthagyták én találtam meg másnap
reggel csak hörögni tudott bevitték a kórházba
a mentők ott ültem két napig a folyosón vártam rá
majd szólt a főorvos hogy meg kell műtenünk de nincs
sok esély hogy túléli az altatást az ő korában már
huszas születésű az anyám – kik lehetek ezek a
lelketlen rohadékok – aztán megműtötték kiderült hogy
medencecsontja is eltört befektették egy négyágyasba
még két napig voltam mellette majd a sok morfiumtól
végleg elaludt meghalt de mennyit szenvedett előtte
alig tudott már beszélni csak a kezemet szorította és
amikor az olvasóját odaadtam neki akkor eldobta
nem tudott már imádkozni sem azt mondta
hogy nem bírok ilyet mondott hogy most nem bírok
kislányom de anyám aki egész életében csak imádkozott
és dolgozott meg nekünk adta mindenét ő nem tudott
imádkozni akkor amikor talán a leginkább